

CSOBÁNKA ZSUZSA

Mudra

*A tölgy alatt félholdnyi sávbán száraz kövek,
pedig napok óta nem áll el az eső.
Meddig nyújtóznak hatalmas ágaikkal,
ha leszedtem róluk az összes termést?
Ha nincs több makk, ami szétfeszíthető,
csak a lépcsőre hullott sár, majd az aranypor,
amit talpamon hordok be az ágyba.
Telihold az aranyfüst nászéjszakája.*

*A küszöbön heverő zsebkendő nedves rongy,
mint alélt menyasszony másnapos ruhája.
Összegyűrt leveleket simít ki éjjel a Hold,
nappal szél emeli fel, és utoljára még az ágakra aggatja.
Tékozló fiú a szerelem, és úgy várom,
hogy hazatérjen vagy hazavigyen,
mint a legszebb felhő, aki nem tudja a célt,
csak érzi, dolga van a széllel.
És hozzá simul újra. És újra.*

Pécsi dűlő

*A fejében megkövesedett, kicsiny világok.
Felfelé haladva hamar kimelegedik.
A ködben kihordva a testet
hónapokra szakad meg a nap,
nem szabad megállni.
A vihar mélyén a kötömbnyi csönd.
Belefeledkeznek, ha méri az éjszaka,
az elpattanó súlyok odafent, bolyongva.
Ködszurkáló fények az ablakok,
mindenhol halottak.
A szélre bizza:
terelje hazafelé az álmait.*